

Księga Jozuego

Rozdział 14

1. Oto granice, które otrzymali w dziedzictwie synowie Izraela w ziemi Kanaan, a które oddali im w posiadanie: Kapłan Elazar; Jezus, syn Nuna, i główni naczelnicy pokoleń synów Izraela, 2. według przypadającego im losem dziedzictwa; tak, jak przez Mojżesza rozkazał WIEKUISTY względem dziewięciu i pół pokolenia. 3. Bowiem dwóm i połowie pokolenia Mojżesz wyznaczył już ich dziedzictwo po drugiej stronie Jardenu; zaś Lewitom nie wyznaczył wśród nich dziedzictwa. 4. Gdyż synowie Josefa tworzyli dwa pokolenia – Menaszy i Efraima; zaś Lewitom nie wyznaczono udziału w ziemi, a jedynie miasta do zamieszkania, z przynależnymi zagonami dla ich stad oraz dla ich dobytku. 5. Jak WIEKUISTY rozkazał Mojżeszowi – tak uczynili synowie Izraela, i rozdzielili ziemię. 6. Wtedy, w Gilgal, podeszli do Jezusa, syna Nuna, synowie Judy, a Kaleb, syn Jefunny, Kenizyjczyk, do niego powiedział: Znane ci jest słowo, które WIEKUISTY wypowiedział w Kadesz-Barnea do Mojżesza, Bożego męża, odnośnie mnie i ciebie. 7. Miałem czterdzieści lat, kiedy Mojżesz, sługa WIEKUISTEGO, wysłał mnie z Kadesz-Barnea, abym przepatrzył ziemię; więc przyniosłem mu wiadomość według mojego przekonania. 8. Jednak moi współplemieńcy, co ze mną wyruszyli – strwożyli serce ludu, podczas gdy ja okazałem pełne posłuszeństwo WIEKUITEMU, mojemu Bogu. 9. Tego dnia Mojżesz przysiągł, mówiąc: Zaprawdę, ziemia na której powstała twoja noga, na wieki przypadnie w udziale tobie i twoim potomkom, ponieważ okazałeś pełne posłuszeństwo WIEKUITEMU, mojemu Bogu. 10. A oto WIEKUISTY, stosownie do swojego przyrzeczenia, zachował mnie przy życiu przez czterdzieści pięć lat, od czasu, gdy WIEKUISTY wypowiedział to słowo do Mojżesza, w trakcie pielgrzymki Izraela po pustyni. Tak oto mam teraz osiemdziesiąt pięć lat. 11. I wciąż jeszcze jestem czerstwy, jak tego dnia, którego Mojżesz mnie wysłał. Mojej ówczesnej sile dorównuje moja obecna siła, gdy chodzi o to, aby walczyć oraz wyruszyć do przodu, czy z powrotem. 12. Dlatego teraz daj mi to wzgórze, o którym tego dnia powiedział WIEKUISTY. Przecież ty sam to słyszałeś tego dnia. Tam znajdują się Enakici oraz wielkie, warowne miasta; więc może WIEKUISTY będzie ze mną, bym ich wypędził, jak to WIEKUISTY powiedział. 13. Zatem Jezus, syn Nuna, życzył mu szczęścia i oddał Hebron w dziedzictwo Kalebowi, synowi Jefunny. 14. Dlatego Hebron dostał się Kalebowi, synowi Jefunny, Kenizyjcowi, jako dziedzictwo po dzień dzisiejszy; gdyż okazał pełne posłuszeństwo WIEKUITEMU, Bogu Izraela. 15. Zaś przedtem nazwa Hebronu była Miasto Arby; bo był to najpotężniejszy mąż pomiędzy Enakitami. I kraj uspokoił się od wojny.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012

